

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. S.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 12238/12-1500-505332,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 12238/12-1500-505332, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 4. 2012, č. j. 157605/12/214941507591, o námitce, jímž byla zamítnuta žalobcova námitka promlčení práva vybírat a vymáhat daňový nedoplatek v souvislosti s rozhodnutím Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, v němž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené) prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč, a současně bylo v souvislosti s platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, jímž bylo žalobci vyměřeno penále ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněné zadržetí prostředků státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 1996, konstatováno, že toto penále bylo správcem daně odepsáno z důvodu prekluze, když penále

nelze vymáhat po uplynutí deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované straně uložil povinnost nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

Dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Ve stručné žalobě žalobce uvedl, že platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, mu sice bylo předepsáno penále za neoprávněně zadržené prostředky ze státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 2006, nicméně dle ust. § 63 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý daňový řád“), platí, že penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti, a dle ust. § 63 odst. 1 starého daňového řádu platí, že daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nebo zálohu na daň nejpozději v den její splatnosti. Dále žalobce zmínil, že dle ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu přitom platí, že daňové nedoplatky lze vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, tedy ne od data, kdy byl odvod dodatečně doměřen kontrolou, nýbrž od data původní splatnosti. V návaznosti na to pak žalobce uvedl, že dle ust. § 47 odst. 1 starého daňového řádu mu byl odvod dodatečně doměřen neoprávněně a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 Afs 30/2011 – 57, v němž je uvedeno, že lhůta k předpisu penále je ve vztahu k promlčecí lhůtě k vymáhání daňových nedoplateků lhůtou sekundární a při posuzování lhůty pro sdělení předpisu penále musí být proto logicky předně zkoumán běh promlčecí lhůty pro vybrání daně, neboť teprve od běhu této základní lhůty se odvíjí lhůta ke sdělení předpisu penále, resp. obě lhůty zde splývají. Z uvedených skutečností tedy dle žalobce vyplývá, že nedoplatek se stal splatným k 31. 12. 1991 a dvacetiletá promlčecí lhůta tak běžela od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2011.

Stávající žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že ze žaloby vyplývá, že žalobce předně rozporuje otázku promlčení práva vybírat a vymáhat daňové penále ve výši ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněně zadržené prostředků státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 1996 vyměřené platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě č. 3/2006. Již v odůvodnění výše citovaného prvostupňového rozhodnutí o námitce ze dne 16. 4. 2012 přitom správce daně žalobci vysvětlil, že dotyčné penále bylo počítáno ode dne následujícího po dni porušení rozpočtové kázně, tj. od 1. 1. 1992, a že toto penále bylo správcem daně odepsáno z důvodu prekluze práva jej vymáhat ve smyslu ust. § 30 odst. 5 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (dále jen „rozpočtová pravidla“), neboť penále nelze vymáhat po uplynutí deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Dále stávající žalovaný uvedl, že pokud by žalobce vznášel námitku promlčení ve smyslu ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu i vůči rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, v němž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené)

prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč, tak jeho námitky v tomto směru jsou nedůvodné. Dané rozhodnutí č. 35/1996 bylo vydáno na základě dokladové kontroly, přičemž splatnost odvodu ve výši 1.205.088,-Kč byla do patnácti dnů ode dne jeho doručení, tj. do 12. 9. 1996, neboť podle ust. § 1 odst. 1 starého daňového řádu mezi legislativní zkratku „daně“ byly zahrnuty i odvody za porušení rozpočtové kázně. Proto nelze jako výchozí datum pro běh promlčecí lhůty považovat datum 1. 1. 1992, tj. den následující po dni porušení rozpočtové kázně jako tomu je u penále, nýbrž datum 1. 1. 1997, tj. první den roku následujícího po roce, v němž se stal nedoplatek splatným. Daný nedoplatek byl splatný 12. 9. 1996, a proto ve smyslu ust. § 70 odst. 1 starého daňového řádu běžela šestiletá promlčecí lhůta od 1. 1. 1997. Na žalobce ovšem v mezidobí byl prohlášen konkurs, a proto ve smyslu ust. § 20 odst. 8 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů do 31. 12. 2007 (dále jen „konkursní zákon“), po dobu od 9. 5. 1997 do 13. 12. 2003, neběžela dotyčná šestiletá promlčecí lhůta. Poté Finanční úřad v Mostě vydal exekuční příkaz ze dne 22. 11. 2006 na srážku ze mzdy, v důsledku čehož od 1. 1. 2007 začala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta. Od 1. 1. 2011 přitom začal platit zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“), v důsledku čehož po dobu probíhající daňové exekuce srážkami ze mzdy neběží lhůta pro placení daně. Podle ust. § 160 odst. 5 ve spojení s ust. § 264 odst. 5 nového daňového řádu lhůta pro placení daní končí nejpozději uplynutím dvaceti let od jejího počátku, tj. v žalobcově případě od 1. 1. 1997, a skončí dne 31. 12. 2016.

V následně učiněné replice žalobce uvedl, že penále mu bylo doměřeno neoprávněně ve smyslu ust. § 47 odst. 1 starého daňového řádu, protože dne 31. 12. 1994 uplynula prekluzivní lhůta. Přesto od července 2009 jsou žalobci na základě exekučního příkazu Finančního úřadu v Mostě ze dne 22. 11. 2006 neoprávněně prováděny srážky ze mzdy, když k „daňové povinnosti“ došlo k 31. 12. 1991 a až dne 24. 6. 1996 bylo Finančním úřadem v Mostě vydáno rozhodnutí č. 35/1996 o odvodu, tj. po více než čtyř a půl roce.

V reakci na repliku žalobce stávající žalovaný soudu zaslal vyjádření ze dne 8. 4. 2013, v němž uvedl, že dne 20. 6. 1991 byla se žalobcem uzavřena smlouva č. 114 o poskytnutí dotace a dne 17. 10. 1991 byla se žalobcem uzavřena smlouva č. 161 o poskytnutí dotace, přičemž dne 2. 4. 1992 byla u žalobce provedena kontrola dodržení smluv o poskytnutí dotace a dne 18. 1. 1994 byla u žalobce provedena další kontrola dodržení smluv o poskytnutí dotace, takže ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 51 došlo dle ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu k prolongaci prekluzivní lhůty, a to nejprve do 31. 12. 1995 a posléze do 31. 12. 1997. Rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě, č. 35/1996, v němž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené) prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč, přitom bylo vydáno dne 24. 6. 1996, a tedy před marným uplynutím prekluzivní lhůty.

V reakci na vyjádření stávajícího žalovaného ze dne 8. 4. 2013 žalobce soudu zaslal podání ze dne 22. 4. 2013, v němž uvedl, že pokud dne 2. 4. 1992 byla u něj provedena kontrola a dne 18. 1. 1994 byla u něj provedena kontrola se stejným zaměřením, tak prekluzivní lhůta skončila již dne 31. 12. 1995 s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 5 Afs 169/2006 – 58, a ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 52, které hovoří o tom, že běh prekluzivní lhůty je možné prodlužovat jen výjimečně a že

daňová kontrola se považuje za jeden celek, takže běh prekluzivní lhůty neovlivňují jednotlivé úkony správce daně provedené v průběhu daňové kontroly.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani stávající žalovaný se po řádném poučení ze strany soudu, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a také zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba je naprosto nedůvodná.

Již v úvodu odůvodnění bylo zmíněno, že žalobce se předmětnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 12238/12-1500-505332, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 16. 4. 2012, č. j. 157605/12/214941507591, o námitce, jímž byla zamítnuta žalobcova námitka promlčení práva vybírat a vymáhat daňový nedoplatek v souvislosti s rozhodnutím Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, v němž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené) prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč, a současně bylo v souvislosti s platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, jímž bylo žalobci vyměřeno penále ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněné zadržení prostředků státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 1996, konstatováno, že toto penále bylo správcem daně odepsáno z důvodu prekluze, když penále nelze vymáhat po uplynutí deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

V předmětné věci žalobce přitom předně rozporoval otázku promlčení práva vybírat a vymáhat daňové penále ve výši ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněné zadržení prostředků státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 1996, které mu bylo vyměřeno platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, třebaže v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 14. 11. 2012 se původní žalovaný zabýval jen jistinou dotyčného penále, když v předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí ze dne 16. 4. 2012 bylo správcem daně žalobci sděleno, že penále ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněné zadržení prostředků státního rozpočtu ode dne 1. 1. 1992 do 24. 1. 1996, které mu bylo vyměřeno platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, bylo správcem daně odepsáno z důvodu prekluze, jelikož penále nelze vymáhat po uplynutí deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Toto

sdělení správce daně o odepsání dotyčného penále z důvodu prekluze, je podepřeno obsahem správního spisu, který soudu předložil stávající žalovaný a z něhož jednoznačně vyplývá, že na základě návrhu Finančního úřadu v Mostě ze dne 15. 5. 2008 byl rozhodnutím téhož finančního úřadu ze dne 20. 5. 2008 proveden odpis penále ve výši 1.205.088,-Kč za neoprávněné zadržení prostředků státního rozpočtu, které bylo žalobci vyměřeno platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006. Z tohoto důvodu jsou námitky žalobce vůči vybírání a vymáhání daňového penále ve výši 1.205.088,-Kč, které mu bylo vyměřeno platebním výměrem Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2006, č. 3/2006, zjevně nedůvodné, když dotyčný finanční úřad na základě svého rozhodnutí ze dne 20. 5. 2008 toto penále odepsal pro nedobytnost a po žalobci jej již nevymáhá. Tento postup Finančního úřadu v Mostě byl zcela legitimní a odpovídal dikci ust. § 30 odst. 5 rozpočtových pravidel, které stanovuje, že penále nelze vymáhat po uplynutí deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Proto správce daně ničím nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 4. 2012, žalobcovým námitkám v tomto směru nevyhověl, na základě čehož pak i původní žalovaný neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

V předmětné věci žalobce rovněž vznesl námitku promlčení popř. prekluze práva vybírat a vymáhat daňový nedoplatek z titulu rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, jímž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené) prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč. Ve vztahu k tomuto rozhodnutí soud z obsahu správního spisu, zjistil, že dne 20. 6. 1991 byla se žalobcem uzavřena smlouva č. 114 o poskytnutí dotace a dne 17. 10. 1991 byla se žalobcem uzavřena smlouva č. 161 o poskytnutí dotace, a to na celkovou částku 3.939.500,-Kč, kdy žalobce nevyčerpal dotaci ve výši 40.504,-Kč, s tím, že v obou smlouvách byla jako jedna z dotačních podmínek stanovena podmínka podnikání na dotovaném hospodářství soukromého rolníka po dobu nejméně devíti let od obdržení dotace. Pro vyhodnocení žalobcových námitek v tomto směru je podstatné to, že na základě dotačních smluv č. 114 a č. 161 a poskytnutých dotací byly u žalobce následně prováděny ze strany Finančního úřadu v Mostě pravidelné kontroly dodržení podmínek obou dotačních smluv, přičemž z jednotlivých zpráv o dotačních kontrolách, které tvoří nedílnou součást správního spisu, vyplývá, že jednotlivé kontroly se uskutečnily dne 2. 4. 1992, dále dne 17. 7. 1992, dále dne 18. 1. 1994, dále dne 5. 10. 1995 a dále ve dnech 14. 3. 1996 až 20. 6. 1996. Na tomto místě je třeba uvést, že žalobce ve svém podání ze dne 22. 4. 2013 naprosto nepřihodně argumentoval, pokud dne 2. 4. 1992 byla u něj provedena kontrola a dne 18. 1. 1994 byla u něj provedena kontrola se stejným zaměřením, tak prekluzivní lhůta skončila již dne 31. 12. 1995 s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 5 Afs 169/2006 – 58, a ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 52. Je tomu tak, proto, že v daném případě nelze jednotlivé kontroly vyhodnotit jako nepřipustně opakované kontroly, když jednou z dotačních podmínek byla stanovena podmínka podnikání na dotovaném hospodářství soukromého rolníka po dobu nejméně devíti let od obdržení dotace, a proto bylo nutné u žalobce provádět jednotlivé kontroly po dobu devíti let od obdržení dotace ze strany příslušného finančního úřadu. Jednotlivé kontroly prováděné Finančním úřadem v Mostě u žalobce v rozmezí let 1992 až 1996 přitom nepochybně představovaly jednotlivé samostatné úkony ve smyslu ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu, tj. úkony zakládající běh nové tříleté prekluzivní lhůty k případnému uložení vrácení dotačních prostředků ze strany finančního úřadu. Sám žalobce ostatně připustil ve svém podání ze dne 22. 4. 2013, že kontrola plnění dotačních smluv prolonguje ve

smyslu ust. § 47 odst. 2 prekluzivní lhůtu k případnému uložení vrácení dotačních prostředků ze strany finančního úřadu. V daném případě, pokud tedy u žalobce byla dne 2. 4. 1992 byla provedena kontrola plnění dotačních smluv a dne 18. 1. 1994 byla u žalobce provedena další kontrola plnění dotačních smluv, došlo dle ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu k prolongaci prekluzivní lhůty, a to nejprve do 31. 12. 1995 a posléze do 31. 12. 1997. Tento dílčí závěr přitom zcela koresponduje se závěry obsaženými např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 51, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 634/2005 a také na www.nssoud.cz. Pro daný případ je pak podstatné to, že rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě, č. 35/1996, v němž bylo žalobci uloženo odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité (zadržené) prostředky státního rozpočtu ve výši 1.205.088,-Kč, bylo vydáno dne 24. 6. 1996. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 29. 8. 1996, přičemž žalobce jej nenapadl žádným oprávněným prostředkem, a proto toto rozhodnutí zjevně nabylo právní moci před marným uplynutím prekluzivní lhůty, k čemuž by došlo až dne 31. 12. 1997.

Pro vyhodnocení žalobcových námitek promlčení popř. prekluze práva vybírat a vymáhat daňový nedoplatek z titulu rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, má dále význam to, že v tomto rozhodnutí č. 35/1996 byla uložena splatnost odvodu do patnácti dnů ode dne jeho doručení, tj. do 12. 9. 1996, s tím, že podle ust. § 1 odst. 1 starého daňového řádu mezi legislativní zkratku „daně“ byly zahrnuty i odvody za porušení rozpočtové kázně, a proto na odvody za porušení rozpočtové kázně byly vedeny v režimu starého daňového řádu. Z tohoto důvodu nelze jako výchozí datum pro běh promlčecí lhůty považovat datum 1. 1. 1992, tj. den následující po dni porušení rozpočtové kázně jako tomu je u penále, jak mylně dovozoval žalobce ve své replice, nýbrž „až“ datum 1. 1. 1997, tj. první den roku následujícího po roce, v němž se stal nedoplatek splatným. Je tomu tak proto, že v § 70 odst. 1 starého daňového řádu je stanoveno, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným, přičemž šestiletá promlčecí lhůta je v tomto případě tzv. subjektivní lhůtou. Vedle toho v ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu je zakotvena tzv. objektivní dvacetiletá lhůta pro vymáhání daňových nedoplateků, v rámci níž běží šestiletá subjektivní lhůta.

V návaznosti na právě uvedené je ovšem třeba dále uvést, že na žalobce byl v mezidobí prohlášen konkurs od 9. 5. 1997 do 13. 12. 2003, v důsledku čehož ve smyslu ust. § 20 odst. 8 konkursního zákona po tuto dobu neběžela dotyčná šestiletá promlčecí lhůta, neboť probíhající konkursní řízení stavělo běh lhůty pro placení daní.

Dále nelze nezmínit, že poté, ovšem opět před marným uplynutím subjektivní šestileté promlčecí lhůty i objektivní dvacetileté lhůty, Finanční úřad v Mostě vydal dne 22. 11. 2006, exekuční příkaz na srážku ze mzdy, č. j. 136522/06/206940/6331, což je nepochybně úkon ve smyslu ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu přerušující subjektivní šestiletou promlčecí lhůtu, v důsledku čehož od 1. 1. 2007 začala běžet nová subjektivní šestiletá promlčecí lhůta v rámci objektivní dvacetileté lhůty, jejíž konec připadal za účinnosti starého daňového řádu na 31. 12. 2016.

Pro vyhodnocení žalobcových námitek promlčení popř. prekluze práva vybírat a vymáhat daňový nedoplatek z titulu rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 6. 1996, č. 35/1996, má pak význam i to, že od 1. 1. 2011 začal platit zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“), který nahradil

starý daňový řád a který změnil povahu úkonu exekučního příkazu na srážku ze mzdy, když počínaje dnem 1. 1. 2011 se tento úkon stal úkonem, který ve smyslu ust. § 160 odst. 4 písm. c) nového daňového řádu šestiletou promlčecí lhůtu nikoliv přerušuje, nýbrž staví. To jinými slovy znamená, že po dobu probíhající daňové exekuce srážkami ze mzdy neběží lhůta pro placení daně, a tudíž nemůže dojít k marnému uplynutí subjektivní šestileté promlčecí lhůty. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že podle ust. § 160 odst. 5 ve spojení s ust. § 264 odst. 5 nového daňového řádu lhůta pro placení daní končí nejpozději uplynutím dvaceti let od jejího počátku, což je v jeho případě od 1. 1. 1997, a skončí dne 31. 12. 2016.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu žádného žalobního tvrzení důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Pro úplnost soud dále poznamenává, že žalobce sice v podání ze dne 8. 12. 2014 požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, nicméně soud přikročil v mezidobí k meritornímu projednání žaloby, v důsledku čehož odpadl důvod rozhodovat o dotyčném žalobcově návrhu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová